

РЕШЕНИЕ

№ 101

гр. Велико Търново , 05.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ И
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ** в публично заседание на двадесет и четвърти
февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА

Членове: ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ
ИСКРА ПЕНЧЕВА

като разгледа докладваното от ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА Въззивно
търговско дело № 20204001000372 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С Решение № 72/06.08.2020 год. по т. д. № 106/2019 год. Ловешкият окръжен съд отхвърлил като неоснователни предявените от „Изи Паркет“ ООД срещу „Вико“ ЕООД иск с правно основание чл. 495 пр. 2 от ГПК за заплащане на сумата 35 964.97 лв., представляваща претърпени имуществени вреди в размер на законната лихва за периода 17.09.2016 год. – 18.02.2019 год. върху невнесената в срок сума от „Вико“ ЕООД в размер на 146 298.19 лв. за изплащане на съразмерните части от вземанията на другите вискатели от проведената от 06.11.2013 год. до 06.12.2013 год. публична продан на недвижим имот и иск с правно основание чл. 496 ал. 3 от ГПК за отмяна на Постановление за възлагане от 18.02.2019 год. поради неплащане на цената, ведно със законната лихва за забава.

Осъдил „Изи Паркет“ ООД да заплати на „Вико“ ЕООД разноски по делото в размер на 20 лв.

Въззивна жалба против решението в частта, с която е отхвърлен предявения иск за заплащане на сумата 35 964.97 лв., е подадена от ищеца „Изи Паркет“ ООД чрез пълномощника адв. В. А., с оплаквания, че решението е постановено в нарушение на материалния закон и на съдопроизводствените правила, както и че е необосновано. Моли съда да отмени решението в обжалваната част и вместо него да постанови друго,

с което да уважи изцяло предявения иск. Направено е искане за присъждане на разноски. Представени са писмени бележки.

В писмения си отговор въззиваемият „Вико“ ЕООД чрез пълномощника адв. Б. Д. заема становище за неоснователност на жалбата. Счита решението за правилно. Моли съда да го остави в сила като присъди разноски. Подробни съображения са изложени в представени писмени бележки.

Великотърновският апелативен съд, като взе предвид изложеното в жалбата и доказателствата по делото, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

В исковата си молба пред ЛОС ищецът „Изи Паркет“ ООД твърди, че е длъжник по изпълнително дело, по което ответникът „Вико“ ЕООД е взыскател, обявен за купувач на имот, продаден на публична продажба, за сумата 236 113 лв. Въз основа на влязло в сила разпределение взыскателят е следвало да внесе сумата 146 298.19 лв. в срок до 03.08.2015 год. Вместо това, сумата е внесена на 18.02.2019 год. Претендира сумата 35 964.97 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата 146 298.19 лв. за периода 17.09.2016 год. до 18.02.2019 год.

В писмения си отговор ответникът „Вико“ ЕООД е оспорил иска. Ищецът претендира изпълнение на процесуално задължение, а не на материално право. Право на съдебния изпълнител е да определи размера на сумата, с която цената надминава вземането на взыскателя по чл. 495 от ГПК, което право не може да се упражнява с иск от длъжника. Сумата 146 298.19 лв. не е вземане на ищеца. С решението на съда, с което тази сума е определена за внасяне от купувача-взыскател, последният не е осъден да я плати на ищеца, нито има парично задължение в този размер. Сумата се дължи на съдебния изпълнител и последиците от невнасянето ѝ са процесуални.

Съдът приема следното от фактическа страна:

Ищецът „Изи Паркет“ ООД е длъжник по изп. дело № 92/2014 год. по описа на ЧСИ Р. Димитров, а ответникът „Вико“ ЕООД е взыскател по делото.

В резултат на проведена в периода 06.11.2013 год. – 06.12.2013 год. публична продажба, недвижим имот, находящ се в с. Бели Осъм, общ. Троян, собственост на длъжника, е продаден за сумата 236 113 лв. на взыскателя „Вико“ ЕООД (Протокол за обявяване на наддавателни предложения от 09.12.2013 год.).

Съдебният изпълнител е изготвил разпределение на сумата, според което сумата, която взыскателят-купувач следва да внесе към 05.03.2014 год. възлиза на 137 028.19 лв. Разпределението е предявено на страните на 08.04.2014 год.

Разпределението е било обжалвано пред ЛОС, който с Решение № 53/09.03.2015 год. по в. гр. д. № 271/2014 год. е отменил разпределението и е изготвил ново, като е разпоредил на осн. чл. 461 от ГПК взыскателят-купувач да довнесе сума в размер на 146 633.72 лв. Решението на окръжния съд е било частично отменено с Решение № 174/01.07.2015 г. на ВТАС по гр. д. № 243/2015 г. по описа на същия съд, като е изготвено ново разпределение, според което сумата 236 113 лв. се разпределя по следния начин:

I. Вземания по чл. 136 ал. 1 т. 1 от ЗЗД - 1 660,53 лв. разноси по изпълнението, направени от "Вико" ЕООД.

II. Вземания по чл. 136 ал. 1 т. 2 от ЗЗД - 1 560,52 лв. местни данъци на Община Троян.

III. Вземания по чл. 136 ал. 1 т. 3 от ЗЗД - 88 154,28 лв. вземане на "Вико" ЕООД, обезпечено с ипотека.

IV. Вземания по чл. 136 ал. 1 т. 6 от ЗЗД - 14 871,03 лв. вземане на НАП, определено към 30.12.2013 год.

V. Други вземания - 9 530,71 лв. такса по т. 26 от ТТР към ЗЧСИ,

като сумата, която взыскателят „Вико“ ЕООД следва да довнесе на осн. чл. 461 от ГПК е определена на 146 298,19 лв.

Преписи от решенията на ЛОС и ВТАС са били изпратени на съдебния изпълнител на 10.07.2015 год., който със съобщения от 13.07.2015 год. и от 15.07.2015 год. е уведомил купувача "Вико" ЕООД, че в едноседмичен срок от получаването им следва да довнесе сумата 146 298,19 лв. Съобщението от 13.07.2015 год. е получено от „Вико“ ЕООД чрез адв. Б. Д. на 27.07.2015 год.

Сумата 146 298,19 лв. е внесена от „Вико“ ЕООД на 18.02.2019 год. и на същата дата ЧСИ Р. Димитров е издал Постановление за възлагане на имота.

От представеното пред въззивната инстанция и прието Съобщение от 27.11.2019 год., изпратено до длъжника „Изи Паркет“ ООД се установява, че съдебният изпълнител е разпределил на взыскателя „Вико“ ООД сума в размер на 49 900.59 лв., включваща: 9 330 лв. неолихвяемо вземане, 34 638.50 лв. законна лихва, 5 860 лв. разноси за пазач на имот и 72 лв. разноси по изпълнителното дело, а по запори върху вземането на „Изи Паркет“ ООД за остатъка от цената по продажбата, наложени от други взыскатели на 20.09.2019 год., 02.10.2019 год. и 01.11.2019 год. – общо 63 809.31 лв.

След приспадане на тези две суми от надвнесената от вискателя-купувач сума по проданта в размер на 125 924.18 лв., съдебният изпълнител е разпоредил на длъжника да се преведе остатъка от 12 214.28 лв.

В молбата на длъжника „Изи Паркет“ ООД пред въззивната инстанция, с която се уточнява исковата молба, се съдържа изявление, че на 13.08.2020 год. по банкова сметка на Адвокатско дружество „Г. и А.“ от съдебния изпълнител е получена сума в размер на 43 244.08 лв.

С разпореждане от 17.12.2019 год. на ЧСИ Р. Димитров изпълнителното дело е приключено на осн. чл. 433 ал. 2 от ГПК.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Ищецът „Изи Паркет“ ООД – длъжник по изп. дело № 92/2014 год. по описа на ЧСИ Р. Димитров, е предявил против „Вико“ ЕООД – вискател-купувач по същото дело, иск с правно основание чл. 495 от ГПК за заплащане на сумата 35 964.97 лв., представляваща претърпяна вреда в резултат на невнасянето на цената на имота, предмет на публична продан, в размер на законната лихва върху сумата 146 298.19 лв. за периода 17.09.2016 год. до 18.02.2019 год., която сума е следвало да бъде внесена от вискателя-купувач въз основа на влязлото в сила разпределение по изпълнителното дело в срок до 03.08.2015 год.

Предявеният иск е частично основателен и доказан, а решението в обжалваната част – частично неправилно.

Съгласно чл. 495 от ГПК вискателят, обявен за купувач, е длъжен в едноседмичен срок (според редакцията на нормата към датата на публичната продан) да внесе сумата, необходима за изплащане на съразмерните части от вземанията на другите вискатели, или сумата, с която цената надминава неговото вземане, когато няма други вискатели. Ако не внесе тази сума, той отговаря за вредите и за разносните по проданта, а за имота се прилагат съответно чл. 493 т. 2 и чл. 494 ал. 2 от ГПК.

Законодателят не е посочил на кого следва да бъдат причинени вредите, съответно – коя от страните в изпълнителното производство е легитимирана да претендира репарирание на вреди от невнасянето на цената на имота, предмет на публична продан. Според въззивния съд всяка от страните, включително и длъжникът, има това право, ако докаже настъпването на вреди вследствие невнасянето на цената.

Като основание за ангажиране отговорността на купувача-вискател законодателят е въвел единствено невнасянето на цената на имота, но според

настоящия състав в тази хипотеза следва да бъде включено и забавеното - след срока по чл. 495 от ГПК - внасяне на сумата, необходима за изплащане на останалите вземания или на сумата, надхвърляща вземането на взыскателя-купувач, ако няма други взыскатели. В последния случай това е сумата, която следва да бъде върната на длъжника или на собственика на имота, предмет на проданта.

Като съобразява всичко това, въззивната инстанция приема, че в резултат от невнасянето на сумата 120 335.93 лв. в едноседмичния срок по чл. 495 от ГПК от ответника-взыскател, обявен за купувач на продадения в изпълнителното производство недвижим имот, за ищеца – длъжник в същото производство, са настъпили имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи, съизмерими със законната лихва върху сумата за периода на забавата – от 03.08.2015 год. до 18.02.2019 год. След влизане в сила на разпределението на постъпилата от проданта сума, взыскателят е следвало да внесе по сметка на съдебния изпълнител сумата 146 298,19 лв., от която, след приспадане на останалите вземания (25 962.26 лв.) и вземането на самия купувач (89 814.81 лв.), длъжникът е следвало да получи сумата 120 335.93 лв., представляваща разликата до цената на имота (236 113 лв.). Това е следвало да стане на 03.08.2015 год. – в срока по чл. 495 от ГПК, започнал да тече на 27.07.2015 год., когато взыскателят-купувач е бил уведомен за размера на сумата по влязлото в сила разпределение (определен с неподлежащото на обжалване решение на ВТАС). Вземането на длъжника за сумата, надхвърляща подлежащите на удовлетворяване вземания в изпълнителното производство, е парично и обезщетението за забава е в размер на законната лихва съгласно чл. 86 от ЗЗД. За периода от 17.09.2016 год., от която дата ищецът претендира обезщетението, до 18.02.2019 год., когато сумата е платена от купувача по сметка на съдебния изпълнител, законната лихва върху сумата 120 335.93 лв. възлиза на 29 582.57 лв., определена от въззивния съд по реда на чл. 162 от ГПК чрез изчислителната програма на правно-информационна система „Апис“.

За разликата над 29 582.57 лв. до претендирания размер от 35 964.97 лв. искът е неоснователен, тъй като титуляри на вземането за разликата над 120 335.93 лв. до сумата 146 298,19 лв., която е следвало да бъде внесена от купувача в срока по чл. 495 от ГПК, са останалите взыскатели, но не и длъжника.

Неотносими към отговорността на взыскателя-купувач по чл. 495 от ГПК за вреди от забавеното внасяне на цената са последващите действия по изпълнителното производство, включително във връзка с изпълнените запори върху вземането на длъжника за остатък от цената, по обжалване и по приключване на принудителното изпълнение. Това са действия на съдебния-изпълнител и съгласно чл. 441 от ГПК той отговаря на собствено основание, ако в резултат на процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение за страните са настъпили вреди.

В настоящото производство съдът разглежда претенцията на ищеца-длъжник за обезщетение за забава върху невнесената от взыскателя-купувач сума над вземанията на взыскателите по изпълнителното дело, а не самото вземане за тази сума, поради което, неотнормими са обстоятелствата относно получената от длъжника сума в размер на 43 244.08 лв. по сметка на адвокатското дружество – негов пълномощник. Отделно от това, възражения във връзка с факта на получаване на сумата може да прави само упълномощителят (длъжникът), доколкото се касае за договорни отношения с пълномощника, но не и трето лице (в случая – взыскателят).

С оглед на изложеното, решението в обжалваната част, с която искът по чл. 495 от ГПК е отхвърлен за сумата 29 582.57 лв., се явява неправилно като постановено в противоречие с материалния закон, поради което същото следва да бъде отменено и вместо това, на осн. чл. 271 ал. 1 от ГПК, претенцията в този размер следва да бъде уважена.

В останалата обжалвана част, с която искът е отхвърлен като неоснователен за разликата над 29 582.57 лв. до претендирания размер от 35 964.97 лв., решението в обжалваната част следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора, ответникът дължи на ищеца разноски пред двете инстанции съразмерно на уважената част на иска в размер на 6 588 лв. (при общ размер на разноските 8 009.10 лв. съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК).

Въззивната инстанция не присъжда разноски в полза на ответника съобразно отхвърлената част на претенцията, тъй като доказателствата за тези разноски са представени след приключване на устните състезания. В частта, с която първостепенният съд е присъдил в негова полза разноски в размер на 20 лв. следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на осн. чл. 271 ал. 1 от ГПК, съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 72/06.08.2020 год. на Окръжен съд – Ловеч по т. д. № 106/2019 год. по описа на същия съд в частта, с която е отхвърлен като неоснователен предявения от „Изи Паркет“ ООД срещу „Вико“ ЕООД иск с правно основание чл. 495 от ГПК за заплащане на сумата 29 582.57 лв., представляваща претърпени имуществени вреди в размер на законната лихва за периода 17.09.2016 год. – 18.02.2019 год. върху невнесената в срок сума от „Вико“ ЕООД в размер на 120 335.93

лв. по проведената от 06.11.2013 год. до 06.12.2013 год. публична продан на недвижим имот, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „Вико“ ЕООД – гр. Троян, ул.“34-ти Троянски полк“ № 50-А, с ЕИК 110564662 да заплати на осн. чл. 495 от ГПК на „Изи Паркет“ ООД – с. Бели Осъм, общ. Троян, ул.“Зеленика“ № 21, ЕИК 110530806 сумата 29 582.57 лв. (двадесет и девет хиляди петстотин осемдесет и два лева и петдесет и седем стотинки), представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 17.09.2016 год. - 18.02.2019 год. върху сумата 120 335.93 лв., с която цената на продадения по изп. дело № 92/2014 год. по описа на ЧСИ Р. Димитров недвижим имот надвишава вземанията на вискателите.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА „Вико“ ЕООД – гр. Троян, ул.“34-ти Троянски полк“ № 50-А, с ЕИК 110564662 да заплати на „Изи Паркет“ ООД – с. Бели осъм, общ. Троян, ул.“Зеленика“ № 21, ЕИК 110530806 сумата 6 588 лв. (шест хиляди петстотин осемдесет и осем лева) разноски по делото пред двете инстанции съобразно уважената част на иска.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____